

[Aksel Larsen.]

har fået offentlig hjælp under en strejke, og folk, der lider af arbejdslede.

Jeg vil tillade mig at vende spørgsmålet lidt om og spørge, om det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen vil være konsekvent og foreslå en lovparagraf om, at de, der bevidst har snydt i skat, skal miste valgretten. Vi bliver jo mellem år og dag præsenteret for mange skattesnydere, hvoraf somme har snydt samfundet for millioner i skat; men de beholder deres valgret. Mener det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen, at den, der har snydt for millioner i skat, skal beholde sin valgret, men den, der — måske under urigtigt foregivende — har fået måske 100 kr. i offentlig hjælp, skal miste sin valgret? Hvis det ærede medlem vil fremkomme med forslag om, at skattesnydere skal miste valgretten, vil jeg indrømme, at det kan være nødvendigt at diskutere berettigelsen eller ikke berettigelsen af den reform, der her foreslås; men hvis det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen ikke vil foreslå dette, ja, så synes jeg, han skulle revidere sine standpunkter.

Venstres ærede ordfører talte dernæst om, at personer, der lider af arbejdslede og derfor får offentlig hjælp, ikke bør have valgret. Såvidt jeg ser af den statistik, der foreligger her, er det jo ikke så forfærdelig mange tusind, der hidtil har mistet valgretten som følge af disse bestemmelser om kommunehjælp med retsvirkninger; det er nogle tusind. Jeg tror nok, der er adskilligt flere tusind, der, fordi de er født i en familie med store pengesække, aldrig har udført en times samfundsgavnligt arbejde. Disse personer lider sikkert — det være ikke sagt som en bebrejdelse — af arbejdslede. Hvorfor skal de så have valgret? Jeg synes, man anstændigvis burde lade hele den argumentation, vi her har hørt imod den del af regeringens lovforslag, ligge, og at man burde gå med til uden videre debat at gennemføre den her foreslåede reform. Jeg noterer iøvrigt også med glæde, at det radikale venstre i hvert fald har givet ubetinget tilslutning til denne del af lovforslaget, så jeg regner med, at reformen er sikret.

Hvad den øvrige del af lovforslaget angår, vil jeg beskæftige mig med bestemmelserne vedrørende tilbagebetalingspligten for modtaget offentlig hjælp. Jeg vil dog, forinden

jeg går over hertil, give min tilslutning til det ærede medlem fru Edel Sauntes indledende bemærkninger om det temmelig uoverskuelige i et sådant lovforslag. Det ville være ønskeligt, at der fra regeringens side, når den fremsatte et lovforslag af denne art, blev gjort mere for at gøre lovforslaget og dets betydning lettere tilgængelig for folketinget, og jeg vil herunder også sige, at det ville i almindelighed være ønskeligt, om vi havde den praksis, at hver gang en lov ændres, skal den optrykkes i sin ændrede skikkelse, så man var fri for at sammenholde en hel masse forskellige dokumenter for at finde ud af, hvordan reglerne er. Men jeg erkender, at det har været ret let at finde ud af, hvad regeringen vil på tilbagebetalingsområdet fremover, eftersom det jo står i den foreslåede nye § 301.

Stort set tror jeg, at man kan og bør ophæve tilbagebetalingspligten, når det drejer sig om modtaget offentlig hjælp. Jeg anså det for et tilbageskridt, da vi i sin tid ved socialreformens indførelse fik denne tilbagebetalingspligt, og jeg tror, vi skal se at komme væk fra den, ikke fuldstændigt, ikke generelt, ikke i alle tilfælde, for naturligvis kan der findes tilfælde, hvor det er nødvendigt for samfundet at yde offentlig hjælp, men hvor hjælpen bør have karakter af et lån.

For at nævne eksempler vil jeg sige, at hvis det drejer sig om en person, der er kommet til skade ved en ulykke, og som kan forvente at få erstatning på grund af ulykestilfældet — det kan jo trække ud i måneder, måske i år, og vedkommende må leve i den tid — er det naturligvis rimeligt, at hjælpen betragtes som forskud på en erstatning, der til sin tid vil blive udbetalt, altså betragtes som et lån; og der kan findes andre af den slags eksempler. Men jeg skulle ærlig talt tro, at bortset fra sådanne tilfælde burde man simpelthen ophæve tilbagebetalingspligten, og det kan man efter min mening så meget lettere gøre, som den statistik, der ledsager lovforslaget, jo viser, at det er rent minimale beløb, det offentlige får tilbagebetalt.

Ja, så kan det naturligvis tænkes, at den højtærede socialminister vil hævde, at i hvert fald alimentanter skal have tilbagebetalingspligt for de beløb, som er udbetalt forskudsvis af det offentlige. Jeg er ikke enig